

Komentár evanjelia na nedeľu 14. týždňa v Cezročnom období (cyklus B): Boh môže vstúpiť do nášho Nazareta

Komentár na nedeľu 14. týždňa v Cezročnom období (cyklus B). „Vari to nie je tesár, syn Márie a brat Jakuba a Jozesa, Júdu a Šimona? A nie sú tu s nami aj jeho sestry? A pohoršovali sa na ňom.“ V reakcii na postoj Ježišových krajanov veríme, že Pán môže vstúpiť do Nazareta nášho každodenného života.

Evanjelium (Mk 6, 1-6)

Ježiš prišiel do svojej vlasti; jeho učeníci išli s ním. Keď nadišla sobota, začal učiť v synagóge. Počúvalo ho mnoho ľudí a s údivom hovorili:

„Skade to má tento? Aká to múdrosť, ktorej sa mu dostalo, a zázraky, čo sa dejú jeho rukami?! Vari to nie je tesár, syn Márie a brat Jakuba a Jozesa, Júdu a Šimona? A nie sú tu s nami aj jeho sestry?“

A pohoršovali sa na ňom.

Ježiš im povedal:

„Proroka si všade uctia, len nie v jeho vlasti, medzi jeho príbuznými a v jeho dome“.

A nemohol tam urobiť nijaký zázrak, ibaže vložением rúk uzdravil niekoľko chorých. A čudoval sa ich nevere.

Potom chodil po okolitých dedinách a učil.

Komentár

Od Ježišovho kázania ubehol nejaký čas a On sa rozhodol, že je čas navštíviť Nazaret. Ježiš prichádza so svojimi učeníkmi a predstavuje sa ľuďom v dedine ako nový Učiteľ. Nie je ťažké predstaviť si očakávanie, ktoré medzi dedinčanmi vyvolal príchod Máriinho syna.

Svätý Marek opisuje túto scénu pomerne stručne. Hovorí, že ľudia boli ohromení Ježišovými slovami: ale nie s tým obdivom, ktorý vedie človeka k prijatiu pravdy, ale s postojom človeka, ktorý je prekvapený niečím, čo je v rozpore s jeho vlastným názorom. Poslucháči si nevedeli predstaviť, že by tento chlapec, ktorého videli vyrastať v ich vlastnej dedine, s takou jednoduchou prácou a v takej normálnej rodine, mohol byť schopný učiť také

vznešené veci. Žiaľ, uzavreli sa pred radosťou z evanjelia.

Odkiaľ pochádza táto reakcia Ježišových krajanov? Možno je to tým, že boli takí zvyknutí na svoju dedinu, na svoj každodenný život, na svoju rutinu, že nie sú schopní myslieť na to, že by sa tam mohlo stať niečo veľké. Zdá sa, že títo ľudia si myslia, že Boh nemôže vstúpiť do rodiny v ich dedine, ktorej život je poznačený takými každodennými činnosťami, ako je varenie, upratovanie dielne, nosenie vody zo studne a podobne. Nazaret sa im zdá pre Boha príliš malý.

V reakcii na postoj Ježišových krajanov veríme, že Pán môže vstúpiť do nášho vlastného Nazareta. Ježiš môže rásť v tých priestoroch, ktoré až príliš dobre poznáme, v kútoch našich domovov, na uliciach, po ktorých denne chodíme. Keď pracujeme z lásky a chceme slúžiť

Bohu a druhým, umožňujeme
Kristovi rásť v nás.

Nie všetci, ktorí videli Ježiša rásť, boli
takí nedôverčiví ako postavy
dnešného evanjelia. Svätý Jozef, ruka
v ruke so svätou Máriou, si počas
tých rokov, ktoré prežil s Ježišom,
zachoval ušľachtilý postoj údivu.
Takto to vysvetľuje svätý Josemaría:
„Jozef sa diví, Jozef žasne. Boh mu
odhaľuje svoje zámery a on sa ich
snaží pochopiť. Ako každá duša,
ktorá chce nasledovať Ježiša zblízka,
ihneď odhalí, že nie je možné kráčať
pohodlným krokom, že rutina tu
nemá miesto. Pretože Boh sa
neuspokojí so zotrúvaním na
dosiahnutej úrovni, so žiadnym
odpočívaním na vavrínoch v tom, čo
už máme. Vyžaduje stále viac a jeho
cesty sú iné ako naše ľudské cesty.
Svätý Jozef — tak, ako žiaden iný
človek pred ním ani po ňom — sa od
Ježiša naučil byť pozorným pri
rozpoznávaní zázračných Božích

diel, a naučil sa mať dušu i srdce
otvorené“ (svätý Josemaría, *Íst s
Kristom*, bod 54).

Rodolfo Valdés // M-Gucci -
Getty Images

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/gospel/domingo-b-to-14/](https://opusdei.org/sk-sk/gospel/domingo-b-to-14/)
(26.03.2025)